

Dan Puric la Chisinau

Când un amic îmi spunea despre el că nu pricepe de ce-l admiră atâta lume și că, de fapt, Dan Puric e un individ mărunț și neimportant, habar n-aveam cine este, auzisem de acest nume doar din media. Mai târziu, un alt prieten m-a întrebat dacă l-am citit pe Dan Puric și când a auzit că nu, a spus că neapărat o să-mi trimită o carte scrisă de el.

Scena s-a deschis ca o aortă pe masa de operație a unui medic specializat în chirurgie cardiovasculară. Și asta nu înseamnă decor extravagant sau vreo erupție de sânge de după culise, asta înseamnă apropierea unui om îmbrăcat simplu, mai simplu decât unii spectatori, dar a unui om care poate vorbi deschis despre sufletul frumos, în timp ce cuvintele îi răsună cursiv ca dintr-o cascadă. S-a făcut liniște și frig. În loc de decor, pe scenă erau doar o masă, un scaun, un microfon.

Dacă mi-aș dori să fiu actor și Dan Puric mi-ar fi profesor, sigur nu aș lua examenul. Își cunoaște bine meșeria. Are intensitate și-n cuvinte, și-n mișcări. Când l-a întrebat cineva despre adevăr, a spus că știe unul pe care noi nu îl știm – Basarabia este un pământ sfânt. Când a fost întrebat cine este omul frumos din Moldova, i-a zis pe nume: Grigore Vieru. Când a fost acuzat că aduce deșertăciune numelui Domnului, a spus că asta nu ține de gura care vorbește, ci de urechea care ascultă. Când a fost îndemnat să comenteze ca un ortodox o dispută între religii, a replicat că, de fapt, ortodocșii nu comentează.

Mi-a plăcut pentru doza de umor care m-a încălzit la propriu și la figurat. Mi-a fost drag cum a vorbit despre demnitate și despre prietenie, despre aproapele pe care trebuie să-l ajuți chiar și cu riscul de a nu avansa în acest timp.

Ecaterina Bargan

Despre Omul Frumos (fragmente)

A vorbi despre Omul Frumos în contextul în care trăim, într-o lume mutilată, a omului urât, într-o lume schilodită, într-o lume confuză, pe care, iată, o gustăm din plin, ce provocare extraordinară!

Lumea de azi se găsește într-un continuu proces de urâtire. În noul imperiu al urâtului, frumosul este doar o amintire, care abia mai murmură sub marșul triumfal al unei lumi schilodite, aflată în plină ofensivă. Omul Frumos este ultimul strigăt de salvare, este ultima redută

a umanității, în luptă cu oceanul de neomenesc care vine. Omul Frumos este ultimul suspin hristic pentru o lume aflată în cădere definitivă.

De fapt, lucrul cel mai important, în epoca pe care o trăim, este să avem capacitatea să recunoaștem Omul Frumos. Omul Frumos nu mai este la modă. La modă este omul util, la modă este omul eficient.

(...) Omul Frumos nu este vizibil, el nu are

imagine, el țâșnește, în aparență, într-un gest mic, iar gestul ăla, pentru tine, este izbăvitor și-ți persistă în suflet toată viața, ca o icoană.

(...) Mai târziu, alt filozof, Plotin, spune: ce văd este frumos, ce aud este frumos, dar mai este ceva. Astea sunt lucruri măsurabile, dar mai apare ceva, nemăsurabil, cum ar fi sufletul. Cum îl măsurăm? Și atunci, zice: noi percepem divinul din afară cu divinul din noi. E un salt.

România este o țară neodihnită.

Lipsa de *răgaz istoric* și-a spus cuvântul. Oboseala de a fi român a devenit indiferență, pentru ca, apoi, să o trăim astăzi în mod difuz, ca pe o rușine. Ușor jenați de *românitatea* noastră, ne strecurăm prin lumea modernă, ca și cum am purta o haină veche. *Deplinătatea de a fi român*, ca model interbelic al acestui neam, pare o statuie distrusă barbar de „vitejii” contemporani, încălecați pe caii iuți ai lipsei de conștiință.

Procesul de *naționalizare a identității românești* s-a făcut la început sub șenilele de tanc comuniste, astăzi, prin *răpiri de suflete*, la cântecele de sirenă ale unei lumi fără contur.

Mi-am făcut, cum am putut, un catarg, de care m-am legat, strigându-le sirenelor:

– *Mințiți! A fi român este o frumusețe a lumii!*

Albert Einstein,
Bruni Sablan